

TORONYIRÁNY

XIX. 3.

2025. január 19.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi II. vasárnap

Január 25. Szent Pál apostol megtérése (Pál fordulása)

Ez volt az első csoda. Jézus nem a nagy tömeg elé állt ki vele, hanem a családi kör bensőséges és ünnepi keretét választotta. Ő az életet gyökerétől kezdve akarja megszentelni. Van ereje hozzá, hogy az egyéni és társas kapcsolatokat átszöje kegyelmével. Talán még nagyobb jelentősége van számunkra annak, hogy Jézus egy jókedvű társaságban indul el megváltói útjára, s itt igazolja, hogy Isten országának erői kiáradnak. Nem félti az Isten ügyét az embertől, és nem sajnálja tőlünk az örömet. Tudja, hogy kezdeményezése győzelemre van hivatva. A jókedvű elindulás a remény kifejezése. Jézus nem azért bízott küldetése sikerében, mert nem látta a nehézségeket. Ő kezdettől fogva tudta, hogy „mi lakik az emberben” (Jn 2,24). Ismerte a bűn okozta lesüllyedést, az ember földhöz tapadtságát, telhetetlenségét, elkeseredését és dühét. De azt is tudta, amit Pál apostol majd az ő működése nyomán fog megfogalmazni, hogy ahol elhatalmasodott a bűn, ott túlradt a kegyelem (Róm 5,20). Jézus az Atya irgalmát tárta ki a bűnös világ felé, azt az irgalmat, amely Isten minden tetténél nagyobb.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- Iz 62,1-5** Isten egyáltalán nem közömbös népe sorsa iránt, hanem végtelen szeretettel kíséri a történelem útvesztőin és célba juttatja azokat, akik hűségesek maradnak hozzá.
- 1Kor 12,4-11** Jézus közösségének, titokzatos testének tagjai mindannyian részesülnek a Lélek adományaiból, lelki ajándékaiból, hogy azok által az egész közösség javát szolgálják.
- Jn 2,1-11** Jézus a galileai Kánában egy mennyegzőn vendégként igazi minőségi borról gondoskodik a násznép számára.

A kánai mennyegző

Az evangélista kiemeli, hogy Jézus a kánai mennyegzőn művelte első csodáját tanítványai és rokonai körében, s tanítványai hittek benne. Ezért az eseményt úgy vehetjük, mint a tanítványok első megerősítését és mint a jövődől ígértét. Ezért is tárgyaljuk a nyilvános működés előkészítésének keretében. Igaz, hogy az evangélisták általában nem követik az időbeli sorrendet, de a negyedik evangélium a húsvéti ünnepek feltüntetésével mégis ad bizonyos időbeli áttekintést és keretet. A kánai mennyegzőt a Natánaellel való találkozás utáni harmadik napra teszi, utána pedig az első húsvétról beszél, amelyen Jézus kiűzi a kereskedőket a templomból, csodákat tesz, tanít és sokan hisznek benne. Nyilvános fellépésének tehát ezt az első húsvétot tekintjük. Kána közel volt Názárethez. Az apostoli ígéhirdetés számára nem az volt a fontos, hogy kinek az esküvőjét tartották, hanem az, hogy Jézus kinyilatkoztatott valamit istenfői dicsőségéből. Ezért mellőzik azokat a részleteket, amelyek csak az emberi kíváncsiságot elégítenék ki. Ma különben akadnak magyarázók, akik Jézusnak csak gyógyításait ismerik el történeti eseménynek. Az úgynevezett természeti csodákban csak az apostoli ígéhirdetés képeit látják, amelyek meg akarják világítani a természetfölötti erők jelenlétét, illetve amelyek utalnak a megváltás valóságára. Biztos, hogy Jézus nem érdekesség kedvéért tett csodákat, hanem azokat jelképeknek szánta, tehát kell bennük keresnünk a mélyebb teológiai értelmet is. De semmi sem akadályoz bennünket abban, hogy a történet magját valóságos eseménynek és valóságos csodának fogjuk fel, amit az ígéhirdetés aztán a katekézis kellékeivel adott tovább. A történet alkalmas volt arra, hogy az apostoli egyházban nemcsak Jézus hatalmát mutassák be, hanem kiemeljék Mária közbenjáró szerepét is. Mária jelenléte mutatja, hogy valamelyik rokon tartotta mennyegzőjét. Ekkor még a tizenkét tanítvány csoportja nem alakult ki, ezért közülük valószínűleg csak azok voltak együtt Jézussal, akik a Jordántól való visszatérés közben csatlakoztak hozzá, tehát Péter és András, Jakab és János, Fülöp és Natánael.

A zsidóknál a lakodalmak hagyományosan hét napig tartottak, s mivel Palesztina bortermő vidék volt, az iddogálás hozzátartozott minden ünnephez. A történet az itt következő mozzanatokra hívja fel figyelmünket. Mária figyelmezteti Jézust, hogy a bor fogytán van. Neki tehát van szeme az emberek problémáinak, bajainak meglátására, s megvan a lehetősége is arra, hogy ügyünket továbbítsa Fiához. Máriának ezt a szerepét azok az évek is kiemelhetjük, amelyeket még Jézus megdicsőülése után az egyházi közösségekben töltött. Az ApCsel 1,14 is megjegyzi, hogy Mária az első naptól kezdve egynek érezte magát a könyörgő egyházzal. Jézus látszólag elutasító választ ad: „Mit akarsz tőlem, asszony? Még nem jött el az órád!” Az „asszony” megszólítás egyszerűen követi a régi arám és görög nyelvhasználatot. A családi körben inkább ünnepélyességet jelentett, nem tiszteletlenséget. De mit akar azzal kifejezni, hogy még nem jött el az órája? Egy határozott időpontnak, mint az ő „órájának” emlegetése a negyedik evangélium sajátja (4,21; 7,30; 13,1; 16,2; 17,1). Ezen az evangéliumon végigvonul továbbá az a tudat, hogy Jézusban nyilvánult az Isten Fiának dicsősége. A gondolat teljes összefoglalását kapjuk a 17,1-ben: „Atyám, elérkezett az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged.” A dicsőség végleges megnyilvánulása szenvedése, halála és feltámadása lesz. De ennek a dicsőségnek egy-egy szikráját már elővételezte csodáiban és tanításában. A Máriához intézett szavakat tehát kétféleképpen magyarázhatjuk. Egyrészt úgy, hogy még nem dicsőült meg, tehát nincs igazi helye közbenjárásának. Másrészt úgy, hogy még igazában nem kezdte meg nyilvános működését, tehát csodáinak sem jött el az ideje. Ez a megszorítás azonban nem olyan, hogy kivételt ne tehetne. Sőt a megszorítás éppen Mária közbenjárásának jelentőségét és hatékonyságát emeli ki. Annak ellenére, hogy még nem jött el az órája, anyja kedvéért elővételezi karizmatikus hatalmát. Mária maga is így értelmezte a szavakat, azért figyelmeztette a szolgálókat, hogy tegyék meg, amit majd Jézus mond nekik. Számolt valamilyen feltűnő jelenséggel, azért tartotta szükségesnek a szolgálók figyelmeztetését. Jézus hat vizeskorsót választ ki, amelyekben a tisztálkodásra szánt vizet tartották. A szolgálóknak ezeket a 20-40 literes edényeket kellett vízzel megtölteniük. Azután felszólította őket, hogy vigyenek belőle a násznagynak, aki a menyegzőn a házigazda szerepét töltötte be, és főleg arra ügyelt, hogy a bort megfelelő módon keverjék vízzel. A hosszú mulatozásban és a meleg vidéken erre is szükség volt. Miután a násznagy megízlelte az új bort, csodálkozva kérdezi a vőlegénytől, hogy miért tértek el a szokástól. Mindenütt előbb a jó bort adják, csak ha már megittasodtak, akkor veszik elő a gyengébbet. Itt pedig fordítva történt. Már említettük, hogy János evangéliuma Jézus szavainak és tetteinek teológiai elemzését is nyújtja. Természetesen ez a „teológia” itt kinyilatkoztatás, nem pedig emberi értelmezés, hiszen a sugalmazó Szentlélek áll mögötte. Biztos, hogy Jézus ebbe az első karizmatikus tettébe sok szimbólumot vitt bele, és a jelképek értelmezését az apostoli ígéhirdetés is folytatta. Nekünk most mindezt figyelembe kell vennünk. A Jézus által hozott bor jobb, mint az előbbi. Ebben benne van a régi és új szövetség szembeállítás, Mózes törvényt adott, Jézus a kegyelmet és az igazság teljességét hozta. Ő a természetet fel tudja emelni a természetfölötti világra, a bűnös embert Isten gyermekévé teszi.

Gál Ferenc

Nem leszek ideges! (35.)

Második rész

Az ideges vérmevséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

Ideges, kényszeres állapotok

2. Gyógyulás

Az önmagába, a jobbik énjébe és teljesítményeibe vetett hite együtt nő azzal a belátással, hogy helyes beállítottság mellett az ember meg tudja állni a helyét. A saját jövőjébe vetett hit tiszta látást ad neki és átsegíti őt rossz hangulatain. Éppen az ideges embernek van szüksége vallásos célkitűzésre. Neki mondja Jézus: „Márta, Márta! Te szorgos vagy és sok mindennel törődsz. Pedig egy a szükséges.” Ez az egy szükséges a szeretet. „A szeretet minden félelmet elűz” – mondja Szent János. Az ideges ember Isten felé való vándorlásában leginkább bénaságától szenved. Látja a sokféle követelést, a sok feladatot, amelyet Isten, az élet és az emberek állítanak eléje: mindez emberfelettinek, elérhetetlennek látszik, hiszen lelkében oly gyengének és oly bűnösnek érzi magát. Meg kell mutatni neki a sok külsőség közepette azt a nyugvópontot, amely körül minden forog, amely mindent magába foglal; a dolgok magvát, az egyszerű, az egyetlen szükségességet: a szeretetet, amely az egész törvény teljesítése. A szeretet, melyet a Szentlélek áraszt a lélekbe, összekapcsolja az embert az Istennel, úgy hogy más csak benne és érte él, cselekedeteit Őrá irányítja, kedélyét ösztöneivel együtt elrendezi és erőteljesen megneveli. Ahol szeretet uralkodik, onnan kivonul a sötétség, a félelem, minden haragvó szenvedélyével együtt. Ha a lélekbe bevonul a szeretet, mint királynő, magával hozza az isteni és erkölcsi erények egész udvarát. A szeretet egységet hoz a vallásos élet sokféleségébe. A Szentlélek az ideges embert rávezeti arra a jótékony egyszerűsége, amely erőt és örömet ad a léleknek.

Isten szeretete egyszerűvé teszi az imát; a léleknek szerelmesével való gyermeki érintkezésévé válik. Ez minden ember számára a legerőteljesebb, legtermékenyebb imádság. Mint ahogy a gyermek édesanyjához, úgy fordul Isten szerető gyermeke hitében Istenéhez, aki atyai szeretettel és gondossággal veszi őt körül. Jól és biztonságosan érzi jelenlétében magát, minden pillanatában vele jár, és minden cselekedetében az ő akaratát keresi. „Ha nem lesztek olyanokká, mint a gyermekek, nem mentek be Isten országába.” Istent gyermeken szeretni: ez a benne való boldogság titka. Az ember a szeretet hatása alatt elfelejti önmagát s ez az, amit az ideges a legnehezebbnek gondol.

Aki Istent és felebarátját szereti, az nem gondol félelemmel önmagára, hanem Istenre és felebarátjára gondol, kilép önmagából, másokért dolgozik és másokért áldozza fel önmagát. „A szeretet nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, hanem türelmes, kegyes és nem fuvalkodik fel.” „Szeretetre törekedjétek!”

Ha az apostoltól megkérdezzük, mi az erény magva, akkor megtudjuk tőle, hogy a szeretet, mely mindent elrendez, s amely nélkül semmi sem rendezett. Ereje mindenkit, még a leggyengébb ideges embert is erőssé, lényében egyszerűvé teszi és megadja neki az Isten gyermekeinek együgyűségét. „Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” Szeretetre törekedni annyit jelent az apostol szerint, mint a legjobb úton járni és az egész törvényt teljesíteni. A szeretet azonban nem az emberi lélek és szellem gyümölcse, hanem Isten lelkének beáramlása és lehelete; Jézus mindenkire rálehel, mindenkit magához vonz vele, aki hozzá menni, az ő jelenlétében vele együtt járni, benne és érte élni akar.

Menj be a béke birodalmába!

Ha a túl ingerlékeny ember önmagára eszmél, lelkének nyugalomban eljut ahhoz a világos önmegismeréshez, mely megnyitja az utat az ingadozó birodalmát megerősítő akarat előtt. Az akaratnak erősen meg kell ragadnia a kormánypalcát, vissza kell állítania és meg kell tartani belső világának békéjét, nyugalomát, ismét az értelmet kell az ítélő székre ültetni, sakkban kell tartania a nyugtalanságszerzőket, a szolgálakat, az érzelmi erőket, s nem szabad megengednie, hogy azok lehangoltság formájában ismét felülkerekedjenek benne. A léleknek kell uralkodnia és okosan a magasztos javak felé kell terelnie önmagát mindaddig, amíg a szív el nem pihen Istenében, aki számára teremtett. A legerősebb fegyver ebben a harcban a megnyugvás.

Az Isten szent akaratában való megnyugvás közömbösít a földi javak ingerével szemben, s meghozza a lélek nyugalomát, Isten gyermekeinek igazi szabadságát, a kedélyvilág állandó és zavartalan derűjének azt a talizmánját, mely minden elkedvetlenedést elseper és nyomásra gyakorolt feloldó hatásával legjobb megelőzése a rendellenes erőpazarlásnak. Az agyközpont, a véredények, a trózikus idegek és a belső szervek kifogástalan működésének optimumát jelenti” (dr. med. Erhard). Ez az érzelmi erők ideges ingerlékenységének legjobb gyógyszere.

1. Önmagadban ismerd fel minden nyugtalanságod forrását!

Az önnevelés első lépése minden rendetlenség és nyugtalanság forrásának a megismerése azért, hogy azután a leghatékonyabb eszközöket vessük latba ellene. Az ideges ember minden nyugtalansága és minden zsarnokoskodó félelme az öntudatalatti ösztönösségekből származik és beteges önszeretetnek nevezhető. Az ideges ember önszeretete az ember életérdekeinek négy nagy csoportjába, éspedig: az érzéki gyönyör kívánságával járó testi élet, az érzéki szeretettel járó társadalmi élet, a becsvágygal, az én érvényesülésének akarásával járó személyes élet és a vallásos kérdésekkel járó vallásos élet osztható. Ennek a négyrétű énnel megfelel az öntudatalatti érzelmi impulzusok négy csoportja, melyek azt a feladatot nyerték a bölcs Teremtőtől, hogy ösztönösen törekedjenek az élet javaira, és harcosan védjék meg azokat az ellenség elől. Az önszeretet a bűnbeesés óta rendezetlen, törekvéseiben betegesen túl ingerült. És izgalomban, nyugtalanságban tartja az embert.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Öröm és szeretet

A Teremtő legyen gesztusában a teljesség jelenik meg, a világnak a derűre-hivatottsága is, mely érvényes akkor is, ha ezerféle veszélyeztetettség sövényez, s olykor még a virágnak sem tudunk örülni. Kétségtelen, az öröm szorosan tartozik a boldogsághoz, amelynek centruma a szeretet; az a könnyedség, melynek dimenziói „létértékűek”. Kortárs francia: Jean Lacroix írja: Szeretni annyit, hogy sohasem alkalmazzuk a szeretettel szemben a hatalom eszközeit. Persze többféle „hatalom” van – a csábítástól az erőszakig, mely utóbbi különös hangsúlyt kap mostanában az emberiség történelmében. (De mikor nem kapott?) Család, közösségek, társadalom akkor mondható igazán hatóerőnek, ha jelen van az egység, ahol tekintettel vannak egymásra, kifejezik „óhajukat”, ahol tudnak kérni, mert ez a valódi szeretet nyelve, ami sohasem „kedvrontó”. Iménti szerzőnk mondta: Kérni, annyi, mint lemondani a hatalomról. Az öröm és a szeretet testvérületéből nem hiányozhat a jótett és az áldozat sem – bármely helyzetben. Ehhez társulhatnak igazán a mindennapok örömei. Mindenki érzi (ha érzi!), hogy a hízogás, a hazudozás a felajánlott „szép gyümölcsök” férgéi, a várt, őszinte boldogságéi; mely aligha mérhető idővel, hiszen a szív és az ész „pillanatnyi” harmóniája is jó változást hozhat egy gyöttrődő ember számára, aki aztán már csak arra a „pillanatra” gondol.

Korunk súlyos veszélye a közömbösség, amely eddig nem tapasztalt ártalmat okoz az örömet keresőknek, akik sokszor (önhibájukon kívül) esnek ebbe a verembe. Az érdektelenségbe, amely végletekig fokozható – mások iránt...

Farsangi időben régebben szinte életprogramnak hirdették az igaz derűt, örömet, a társadalmi-közösségi térben azt a könnyedséget, mely nem hagyja ki azt a figyelmisséget, hogy szeretném, ha a társam is jól érezné magát. A szélsőségek általában rossz közérzetet szülnek, s bizony ha valaki úgy fogja fel például a szórakozást, hogy az a személy teljes felszabadítása minden etikai kötöttségtől, előbb-utóbb feladja a humanitárius értékeket, szétválasztja az élet összetartozó-megtartó elemeit, és ezzel feladja önmagát, személyiségét.

Hallgatni az etikai kérésre, a lét magasabb szintje, emberi szint, de isteni szándékkal átszöve. Amikor érzem: elég volt, és kimondom is, nem biztos, hogy gyáva vagyok, legfeljebb tartok a többiektől, akik a szemembe nevetnek.

Ha sorba vesszük, mit jelentenek manapság a mindennapok örömei, ugyancsak vázlatos „rangsort” állíthatunk fel – kinek-kinek állásfoglalása szerint, de az emlegetett közömbösség aligha üzen bármit, amit méltányolhatnánk.

Egy új nevelési koncepciónak első dolga lehetne, hogy igazi örömeire tanítson, amely a felszabadultságot is szeretet-peccsétnek fogja fel, és ezzel a bűn fogalmát a szentágostoni kategóriába sorolná: a bűn nem más, mint a szeretet hiánya. Kimondhatjuk: az Istent bekalkuláló derű, jókedv a mindennapok öröme.

† Tóth Sándor

hírek információk

Ma kezdődik meg az Ökumenikus Imahét az egységért a keresztény egyházak részvételével. Az imahét alap gondolata: „Hiszed-e ezt?” (Jn 11,26). A részletes szegedi program a következő:

Január 19. vasárnap este 6 óra

Kálvin téri Református Templom

Igét hirdet: Vincze Délia evangélikus lelképásztor

Január 20. hétfő este 6 óra

Fogadalmi templom (Dóm)

Igét hirdetnek: Fekete Károly református püspök,

Kondor Péter evangélikus püspök,

Kiss-Rigó László püspök

Január 21. kedd este 6 óra

Evangélikus templom (Tisza L. krt. 16.)

Igét hirdet: Aleksza János, újszegedi káplán

Január 22. szerda este 6 óra

Szent Rozália-kápolna (Lechner tér 9.)

Igét hirdet: Kereskényi Sándor református lelképásztor

Január 23. csütörtök este 6 óra

Baptista Imaház (Hétvezér u. 5/b)

Igét hirdet: Benyik György szeged-tarjáni plébános

Január 24. péntek este 6 óra

Kalkuttai Teréz Anya Templom (Újszeged, Fő fasor 101.)

Igét hirdet: Szuhánszki Tamás metodista lelképásztor

Január 25. szombat este 6 óra

Szent Gellért Templom (Tátra tér)

Igét hirdet: Balogh Barnabás baptista lelképásztor

Január 26. vasárnap este 6 óra

Honvéd téri Református Templom

Igét hirdet: Veres Zoltán görögkatolikus lelképásztor

Az összegyűlt adományokkal a Máltai Szeretetszolgálat szegedi szegénygondozását támogatják.

Az ökumenikus imahét keretében január 21-én, kedden Békéscsabán az evangélikus főtemplomban 17 órakor Fekete Károly református püspök, Kondor Péter evangélikus püspök és Kiss-Rigó László püspök ígéhirdetésével tartanak közös istentiszteletet.

Január 24-én, pénteken este fél 8-tól „Jöjj Hozzám” Imaest lesz az Alsóvárosi Ferences templomban, ahol Tóth István, a medjugorje-i zarándoklatok szervezője fog előadást tartani. A zenei szolgálatot az Eleven Tűz zenekar végzi. Minden érdeklődőt szeretettel várnak.

Január 10-én és 11-én tartották a családreferensek országos találkozóját a szegedi Szent Gellért Fórumban. Az ország minden részéről, sőt, határon túlról is érkeztek családreferensek. A vendégeket Kiss-Rigó László püspök és Kondor Péter püspök helynök, a szegedi dóm plébánosa köszöntötte, majd Marton Zsolt váci püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferens tagja mondott nyitóbeszédet. Emlékeztetett arra, hogy az ideai szentév „A remény zarándokai” mottó jegyében zajlik.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Ferenc pápa üzenete a béke 58. világnapjára (4.)

Engedd el adósságainkat, add nekünk a te békédet!

IV. A béke célja

12. Azok, akik a javasolt gesztusokon keresztül a remény útjára lépnek, egyre közelebbinek láthatják a béke hön áhított célját. A zsoldáros megerősít bennünket ebben az ígéletben: amikor „a szeretet és az igazság találkoznak, az igazságosság és a béke csókot váltanak” (Zsolt 85,11). Amikor lemondok a követelés fegyveréről, és visszaadom a remény útját valamely nővéremnek vagy fivéremnek, hozzájárulok Isten igazságosságának helyreállításához ezen a földön, és együtt haladok az illetővel a béke célja felé. Ahogy Szent XXIII. János mondta, az igazi béke csak olyan szívből származhat, amely megszabadult a háborútól való szorongástól és félelemtől.

13. Olyan év legyen 2025, amelyben növekszik a béke! Mégpedig az az igazi és tartós béke, amely nem áll meg a szerződések jogi fortélyainál vagy az emberi kompromisszumok asztalainál. Az igazi békét keressük, amelyet Isten a fegyvertelen szívnek ad: olyan a szívnek, amely nem ragaszkodik annak kiszámításához, mi az enyém és mi a tiéd; olyan szívnek, amely feladja az önzést, és kész mások segítségére sietni; olyan szívnek, amely nem vonakodik elismerni, hogy adósa Istennek, és ezért kész elengedni a felebarátot terhelő adósságokat; olyan szívnek, amely legyőzi a jövő miatti csüggedést azzal a reménnyel, hogy minden ember erőforrás világunk számára.

14. A szív lefegyverzése olyan gesztus, amely mindenkit érint, az elsőtől az utolsóig, a kicsinyektől a nagyokig, a gazdagoktól a szegényekig. Néha elég egy olyan egyszerű dolog, mint „egy mosoly, egy baráti gesztus, egy testvéri pillantás, egy őszinte meghallgatás, egy önzetlen szolgálat”. Ezekkel a kisebb-nagyobb gesztusokkal közelebb jutunk a béke céljához, és annál gyorsabban érjük el azt, minél inkább ráébredünk – az újra megtalált fivéreink és nővéreink mellett megtett út során –, hogy máris megváltoztunk ahhoz képest, amilyenek induláskor voltunk. A béke ugyanis nemcsak a háború végével jön el, hanem egy új világ kezdetével, egy olyan világgal, amelyben másnyelven, nagyobb egységben és nagyobb testvériségben lévőknél fedezzük fel magunkat, mint amilyenek azt elképzeltük.

15. Uram, add nekünk a te békédet! Ezzel az imával fordulok Istenhez, amikor újévi üdvözlétemet küldöm az állam- és kormányfőknek, a nemzetközi szervezetek és a különféle vallások vezetőinek, valamint minden jóakarátú embernek.

Uram, engedd el adósságainkat,

miképpen mi is elengedjük a nekünk tartozók adósságát,

és az elengedésnek ebben körforgásában add nekünk a te békédet,

azt a békét, amelyet egyedül te adhatsz meg azoknak,

akik engedik lefegyverezni szívüket,

akik reménnyel a szívükben el akarják engedni testvéreik

adósságait,

akik félelem nélkül megvallják, hogy a te adósaid,

és akik nem maradnak süketek a legszegényebbek kiáltására.

Kelt a Vatikánban, 2024. december 8-án

Ferenc pápa